

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 004876 20 Кж 11
Бања Лука, 05.5.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог И.Б. због кривичног дјела обљубе са дјететом млађим од петнаест година из члана 172. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске одлучујући о жалби његовог браниоца изјављеној на пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004876 19 К 2 од 11.11.2019. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.05.2020. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог И.Б. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004876 19 К 2 од 11.11.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004876 19 К 2 од 11.11.2019. године, оглашен је кривим оптужени И.Б. због кривичног дјела обљубе са дјететом млађим од петнаест година из члана 172. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) година у коју је урачунато вријеме проведено у притвору од 24.4.2019. године па на даље, оштећена је са имовинскоправним захтјевом упућена на парницу, а трошкови кривичног поступка пали су на терет буџетских средстава.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио његов бранилац В.Љ., адвокат из П., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и оптужени ослободи од оптужбе.

Одговор на жалбу није поднесен.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, овај суд је одлучио као у изреци из слjedeћих разлога:

Жалба пресуди упућује приговоре да није дала ваљане разлоге о радњи оптуженог која је усмјерена према оштећеној у времену извршења кривичног дјела. Ове приговоре заснива на чињеници да је у изреци пресуде, донесене у одвојеном поступку против друга два лица за исто кривично дјело, оптужени

наведен као један од извршилаца овог дјела у времену од 30.7. до 05.8.2017. године, док се сада оглашава кривим да је дјело починио у периоду од 30.7. до 02.8.2017. године, што је контрадикторно и неразумљиво. Ови приговори су потпуно неосновани јер се побијана пресуда у погледу разумљивости и датих разлога цијени одвојено, самостално и независно, од пресуде донесене у другом поступку, против других лица, а не оптуженог. То што је у опису радње те пресуде утврђен други временски период од оног у побијаној пресуди у чијој је изреци наведен и оптужени који том пресудом није оглашен кривим, може се само цијенити у оквиру утврђивања одлучних чињеница које се тичу конкретног учиниоца кривичног дјела против кога се води кривични поступак по пресуди која се побија жалбом. С друге стране остаје нејасно зашто жалба сматра да предмет оптужбе није ријешен када се позива на ту повреду процесног закона као жалбени основ. Примјена начела *in dubio pro reo*, која се везује за вријеме извршења кривичног дјела, овдје није у домену процесне повреде већ ће бити испитана у оквиру дефекта чињеничне основе пресуде. С обзиром да се није појавила сумња у вези времена извршења кривичног дјела то се и не може поставити питање правилности примјене овог начела за разрјешење тог питања у корист оптуженог, како то жалба погрешно сматра. Побујана пресуда је исказе свједока Б.Ј. и В.П. цијенила, а о њиховој вјеродостојности и процесној вриједности дала јасне и одређене разлоге, па је супротан навод жалбе нетачан. Друга је ствар да ли је жалба овом оцјеном задовољна, што представља чињенично питање, а не „занемаривање“ исказа свједока што је нетачна тврдња да они нису цијењени. То што је оптужени био у притвору не значи да му је самим тим онемогућено да сам или путем браниоца прикупља доказе у своју одбрану. Жалба за такве тврдње не нуди ниједан доказ који би их конкретизовале и учиниле основаним, па све то остаје само у сфери паушалних навода. Зато се у овим приговорима не стичу основи за постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), ж) и ј) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС).

Жалба сматра да је чињенична основа побијане пресуде производ погрешно и непотпуно утврђених одлучних чињеница. Ове своје тврдње заснива на критици утврђеног времена извршења кривичног дјела, присуству оптуженог на мјесту извршења и заблуди оптуженог о старости оштећене.

Ови жалбени приговори лишени су реалне основе у изведеним доказима и утврђеним одлучним чињеницама од којих зависи и правилна правна оцјена кривичног дјела. Утврђујући одлучне чињенице првостепени суд је правилно пошао од реалног животног догађаја и улоге оптуженог у том догађају, не бавећи се непотребним околностима које жалба сматра битним. Цијенећи исказе свједока Ј.А., водитеља луна парка, Е.Т. и А.Х., који су критичног дана имали полне односе у камиону са оштећеном, али и осталих свједока појединачно, у међусобној вези и повезујући их са одбраном оптуженог, првостепени суд је поуздано утврдио да је оптужени радњу извршења кривичног дјела предузео у вријеме из изреке пресуде, имао полни однос са оштећеном и да је знао да она није навршила петнаест година живота. О њеном узрасту и сазнању оптуженог о томе поуздану основу даје исказ свједока Ј.А., који је оптуженог и остале извршиоце упозорио да је она дијете, објашњавајући на основу чега је и сам закључио да она нема петнаест година. С друге стране искази свједока Е.Т. и А.Х. су тако увјерљиви, јасни и одређени, када описују да је оптужени остварио полни

однос са оштећеном да, заједно са исказом оштећене, не остављају мјеста сумњи у правилност ове чињенице коју суд тиме утврђује. О чињеничном стању које је правилно и потпуно утврђено, због чега су супротне тврдње жалбе неосноване, побијана пресуда је дала јасне, одређене и увјерљиве разлоге, које прихвата и овај суд, па на њих упућује и жалиоца.

С обзиром да је све одлучне чињенице правилно и потпуно утврдио првостепени суд је правилно радње оптуженог правно оцијенио као кривично дјело обљубе са дјететом млађим од петнаест година из члана 172. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС и за то кривично дјело га огласио кривим. Жалба погрешно сматра да кроз опис претходног договора оптужених о сексуалном односу пресуда конструише саизвршилаштво које по природи кривичног дјела није могуће. Овдје се описом обљубе од стране више лица само утврђује квалификаторна околност, а не и саизвршилаштво у овом кривичном дјелу, што је побијана пресуда у разлозима сасвим јасно и правилно изнијела, па се жалбени приговори упућени повреди кривичног закона указују као неосновани.

Оглашавајући оптужног кривим суд је утврдио све околности од којих зависи врста и висина изречене казне и оне су правилном оцјеном оствариле утицај на изречену казну затвора. Управо изреченом минималном казном затвора у трајању од осам година, чије ублажавање по закону није могуће, и по оцјени овог суда у конкретном случају оствариће се законом прописана сврха кажњавања.

Из наведених разлога ваљало је на основу члана 327. ЗКП РС жалбу браниоца оптуженог одбити као неосновану и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић